

LIBRIS

We know
books

ANDREA H. HEDEȘ

În sfârșit, acasă!

Uimitoarea călătorie a unei fetițe-licurici

ROMAN

ILUSTRAȚII
ANDREI HEDEȘ

Editura
NEUMA
2024

Capitolul I

În care se arată că nu tot ce zboară strălucește și că uneori prietenii sunt cea mai bună familie. 9

Capitolul II

În care se arată că uneori bunele intenții ale celorlalți te duc la bal doar ca mai apoi să te bage-n belele. 14

Capitolul III

În care se arată că biblioteca nu e tocmai un paradis, pe când bucătăria poate fi unul, dar că, până la urmă, un somn bun le întrece pe toate. 24

Capitolul IV

În care se arată ce înseamnă să fii onest și care este importanța hainelor, a servitorilor și a școlilor înalte pentru crearea unei imagini de onorabilitate. 33

Capitolul V

În care se arată că aparențele înșală și că orice șopârlă care se crede dragon și orice rege străveziu ar face bine să se uite cu atenție în oglindă. 48

Capitolul VI

În care se arată cum se poate ajunge din lac în puț sau dintr-o vizuină de șoareci într-un mușuroi de cârțiță și mai e vorba și de budincă. 61

Capitolul VII

În care se arată că după destule întâmplări întunecate are loc întâlnirea cu Floarea-Soarelui, cu un pitic mirosind a miere și cu gustul amar al înțelepciunii. 73

Capitolul VIII

În care se arată cum are loc o nouă întâlnire fericită, se descoperă calitățile vindecătoare ale uleiului de măsline și se arată cum multe nărauri se deprind de acasă.

79

Capitolul IX

În care se vede ce fac aricii când cresc și cum arată ceilalți atunci când îi poți vedea cu adevărat.

88

Capitolul X

În care se arată că durerile sufletului, deși nevăzute, sunt mai mari decât cele ale trupului și au nevoie de îngrijire specială.

94

Capitolul XI

În care se arată că drumul către leacul pentru suflet e lung și oricine se poate rătăci ușor sau poate cădea din lac în puț, nutrind cele mai frumoase gânduri.

102

Capitolul XII

În care se arată cum uneori deșertul e, de fapt, un țărm de mare și totul devine un vis frumoasă zăpada de zahăr pudră.

109

Capitolul XIII

În care se arată că uneori nici nu știi că ai găsit ceea ce căutai de mult și că există un Ținut al Zăpezii peste care domnește un om misterios, care locuiește singur printre clopoței, coji de portocală și turtă dulce.

116

Capitolul XIV

În care se arată cum o călătorie neplanificată cu trenul tras de o locomotivă cu aburi poate sfârși într-o stație într-o stație în care nici nu te-aștepți să ajungi decât peste mult, foarte mult timp.

126

Capitolul XV

În care se arată mai multe despre cântec, dans și voie bună, lumină strălucitoare și bune intenții.

134

Capitolul XVI

În care se arată cum întâlnirile predestinate, chiar dacă sunt de scurtă durată, influențează întreaga viață, mai ales când e vorba de o viață de licurici.

138

Capitolul XVII

În care se arată importanța unei programări la un frizer priceput, precum și importanța unor foarfeci bine ascuțite, dar la și ce poate fi bun un punct de vedere.

144

Capitolul XVIII

În care se arată diferite moduri în care se poate zbura la o întâlnire fără a avea habar de ceea ce urmează, iar ceea ce urmează e pur și simplu stelar și însoțit de un ceai englezesc.

149

Capitolul XIX

În care se arată cum poate fi cineva în pom, dar să se descurce bine mersi, cum poate face un picnic în pom și, tot așa de bine, cum poate dormi acolo, având tot timpul din lume.

161

Capitolul XX

În care se arată cum există secrete vechi în familii strălucite și fericite și uneori e nevoie de cineva, în aparență neînsemnat, care să salveze situația.

171

Capitolul XXI

În care aflăm adevărul despre clovni și parada acestora, precum și ce se poate întâmpla atunci când se trezește Marele Crocodil.

190

Capitolul XXII

În care se arată cum stă treaba cu norocul, cu drumul spre casă pe tricicletă și cu tot ce e frumos și strălucitor, mai cu seamă când se face frig.

200

Capitolul XXIII

În care aflăm că, după cea mai lungă și mai uimitoare călătorie, totul e bine când se termină cu o nuntă, acasă

216

Capitolul I

*În care se arată că nu tot ce zboară strălucește
și că uneori prietenii sunt cea mai bună familie.*

În fiecare seară de vară familia bătrânului licurici ieșea să-și dezmoștească aripile la lumina răcoroasă a lunii. Cei mari se legănau în vise de dragoste, iar cei mici făceau prin aer adevărate năzbâtii cu sclipici și stârneau, în jocul lor, buburuzele ațipite și frunzele de salcie.

Era o plăcere să privești tot acel carnaval de steluțe, sclipiri și licăriri, valsând sau țopăind îndrăcit prin aer, fiecare după cum se pricepea. Părea că în familia bătrânului licurici nu e loc decât pentru o nemărginită fericire. Totuși exista și o umbră care îl împiedica să se bucure din plin.

Iana, mezina familiei, stătea pitită sub o frunză de alun și suspina. Se uita la frații și la surorile ei, care străluceau fericiți, și se ascundea mai tare sub frunza de alun, care era prietena ei cea mai bună. Și când surorile sale chicoteau mai vesele și mai fără griji, o lacrimă se scurse, fierbinte, din ochii ei. „De-aș putea străluci și eu!”, șopti fetița-licurici...

– Ei, Iana, nu vii să te joci cu noi? întrebă una dintre surori, netezindu-și rochița.

– De ce stai ascunsă acolo? Întrebă un frățior potrivitându-și mai bine pe cap băscuța de licurici.

– Haide odată, nu te mai lăsa rugată! Că te ascunzi, că nu te ascunzi, tot nu vei străluci!

– Las' să stea acolo! spuse cea mai mare dintre surori, din clipă în clipă trebuie să vină fiul regelui licuricilor și nu aș vrea să vadă că avem o soră care nu e în stare să strălucească! spuse ea, admirându-și pantofiorii.

– Așa e! spuse unul dintre frați, care știa să strălucească în mai multe culori. Ne-ar face de rușine!

– Iana, de ce nu poți să strălucești și tu măcar un pic?

Așa vorbeau frații și surorile mezinei, în vreme ce bătrânul licurici se mâhnea, dar nu spunea niciodată nimic, ci doar răsucea un colț din mustața lui albă.

– Se încăpățânează să nu strălucească, dar de ținut tot după noi se ține șiși ne alungă cele mai bune partide de măritiș! se mai auzi o voce în ciudată.

De asemenea vorbe avea parte Iana în fiecare noapte, iar ziua, când toți ai ei dormeau ușor și se legănau în vise frumoase, în pătuțuri de frunze și flori, ea stătea trează și încerca din răputeri să strălucească, bătându-și des aripioarele și mâncând miere care să se adune în pânțele și să-i lumineze corpul din interior, dar în zadar.

Degeaba sunt un licurici, gândi fetița, eu nu voi putea licări niciodată. Voi fi mereu o povară pentru tatăl meu și o rușine pentru frații și surorile mele. Cel mai bine ar fi să plec departe de aici, unde să nu mă știe nimeni. De mult nutrea astfel de gân-

duri și nimeni nu îi era alături să o aline. De această dată, i se umpluse paharul, simți că nu mai e loc pentru ea acolo, că nimeni nu o dorește, cu atât mai puțin să o iubească sau să o prețuiască cineva. Cu inima strânsă, porni la drum în toiul zilei, pe o căldură care l-ar fi speriat și pe cel mai curajos licurici.

Așa, mergând cu pasul ei mic, fetița-licurici bătu cale lungă, ziua pe jos, prin firele răcoroase și protectoare de iarbă, noaptea în zbor, odihnindu-se din când în când și sorbind nectarul florilor pentru a căpăta puteri.

Și iată că într-o noapte fără stele, în care întunericul era gros și negru ca ciocolata caldă, fetița-licurici ajunse într-o nesfârșită pădure de brazi. Era cum nu se poate mai obosită. Își găsi cu greu un culcuș într-o scorbură bine căptușită cu mușchi moale și primitor.

Se făcuse miezul nopții acum și fetița-licurici se trezi zgâlțâită de multe, multe mâini.

– Cine ești tu și ce cauți în scorbura noastră? întrebă o voce supărată.

– Cu ce gânduri ai venit și de unde ai venit? întrebă o altă voce, la fel de supărată.

– Ia uitați-vă ce slabă e! Și ce aripi ciudate are! Nu ești cumva o viespe veninoasă? Să știi că imediat îți venim de hac!

– Numele meu este Iana și am cele mai pașnice gânduri. Vă rog să mă scuzați că am intrat în scorbura dumneavoastră, dar am făcut un drum atât de lung și eram foarte obosită, iar scorbura arăta nespus de primitoare pentru picioarele obosite ale unui biet călător!

– Ca să te credem că ai venit cu gânduri pașnice, spune-ne ce fel de viețuitoare ești?

– Da, da, ce viețuitoare ești?

– Sunt un licurici, spuse Iana cu voce șoptită.

– Ha, ha, ha! Cine a mai pomenit un licurici care să nu licărească? Vrei să ne duci de nas, nu-i așa?

– V-am spus eu că e o viespe veninoasă! Să-i venim de hac!

La auzul acestor vorbe, Iana începu să plângă sfâșietor. Nu putea să demonstreze nimănui că e un licurici, pentru că nu putea licări...

– Ei, dar de ce plângi? Întrebă cineva.

– Viespile veninoase nu plâng!

– Poate nu e o viespe...

– Nu mai plânge! Noi suntem cele cinci omizi fermecate ale pădurii și locuim în această scorbură. Ne îngrijim de întreaga pădure. Iar viespile veninoase sunt dușmancele noastre cele mai mari; și de mult încearcă să pună stăpânire pe pădure cu toate viețuitoarele ei. Liniștește-te și spune-ne care este povestea ta?

Auzind acestea, Iana își trase sufletul și, printre suspine, le istorisi celor cinci omizi fermecate povestea ei. Omizile au plâns împreună cu ea, apoi și-au șters lacrimile și, cea mai bătrână dintre ele, i-a spus:

– Dragă Iana, în pădurea de brazi este întotdeauna loc pentru cineva cu inima curată ca tine, iar scorbură noastră va fi de acum și casa ta. Așa că șterge-ți lacrimile și odihnește-te, pentru că mâine seară ne vei însoți negreșit la marele bal al pădurii.

Iana ascultă acest sfat înțelept și dormi liniștită și ocrotită, pentru prima dată după multe zile și nopți de pribegie, în cușul catifelat din scorbura celor cinci omizi fermecate. Fiind atât de obosită, fetița-licurici a dormit adânc toată noaptea și toată ziua următoare. Spre seară, cele cinci omizi, foarte nerăbdătoare să se pregătească de bal și curioase să afle cât mai multe despre Iana, au trezit-o ușurel, gâdilând-o cu mustățile lor.

– Ce bine am dormit! spuse fetița-licurici.

– Ne bucurăm. Acum va trebui să mănânci bine, ca să te întremezi. Ți-am pregătit numai bunătăți: nectar de flori de pădure, dulceață de fragi, petale de iasomie umplute cu cremă de afine, fulgi de ciuperci cântătoare. Suntem sigure că o fetiță cuminte ca tine va mânca tot! au spus omizile.

Iana, care nu mai mâncase cum se cuvine de multă vreme, nu așteptă să fie rugată de două ori, ci începu să mănânce, delicat și cu grijă, ca o fetiță-licurici bine-crescută ce era. Și, în timp ce mânca, se uita pe furiș la noile sale prietene, pentru că în ajun, de spaimă și oboseală și din cauza întunericii, nu avusese cum să le vadă. Și iată ce zări la lumina unei ciuperci fosforescente: cele cinci omizi fermecate erau bătrâne, bătrâne, mari și păroase și cu mustăți ondulate.

Fiecare omidă era altfel colorată: cea mai bătrână și mai înțeleaptă era galben-aurie și era cea mai grasă dintre ele. Urmau apoi omida violetă, omida albastră-azurie, omida roz acadea și omida verde crud. Erau tare vorbărețe și râdeau tot timpul, asta doar dacă nu erau supărate, căci atunci mustăceau, își înfoiau și își zornăiau perii de pe întregul corp ul lung și dolofan, de băgau în sperieți pe oricine!

Capitolul II

În care se arată că uneori bunele intenții ale celorlalți te duc la bal doar ca mai apoi să te bage-n belele.

– Repede, repede! strigau ele. Să vină furnica să ne ajute să ne pregătim de bal!

– Și buburuza să ne pieptene perii!

– Și gândăcelul să ne cârlionțeze mustățile!

– Și musculița să ne lustruiască pantofiorii!

– Grăbiți-vă, grăbiți-vă!

– A, și neapărat să-i lustruiți aripile Ianei și să-i aranjați puțin bretonul!

– Eu cred că ar trebui tuns!

– Eu zic că ar trebui ondulat!

– Ondulat?! Vă spun eu, ar trebui colorat! Roz acadea, așa ca mine. Nu-i așa că ar fi minunat, draga mea Iana?

– Roz acadea nu e o culoare potrivită pentru breton. Dar violet ar merge foarte bine. S-ar asorta cu frumoșii ei ochi violeți și, bineînțeles, cu mine.

– Spune-ne, care este culoarea ta preferată?

Iana, de teamă să nu supere omizile, alegând culoarea uneia dintre ele în dauna celorlalte, răspunse:

LBRIS

We know
books

